

Jistě ne náhodou vydali [Žamboši](#) své dlouho očekávané debutové album ***To se to hraje...*** zrovna na apríla, 1.4.2006. Je to deska nečekaných zvratů a ekvilibristik, nad kterou si kdejaký intelektuál či kytarista bude dlouho lámat hlavu, potažmo prsty.

Žamboši, tedy Stáňa Brahová a Honza Žamboch, debutují po čtyřech letech strávených na pódíích. Představené písně tak shrnují víceletou tvorbu, která se opírá zejména o Honzovy šuplíky.

Těžištěm aranží zůstává živá podoba písní - dva hlasy při jedné swingové a experimentující jazz-folkové kytáře. Pulsující projev sehrané dvojice je decentně rozšířen o hostující skupinu, která své hostitele neválcuje, ale drží si svoji důstojnou a



přirozenou hladinu. Mezi hosty mají nejvýraznější místo bubeník Honza Noha, Petr Surý na kontrabas, Michal Žáček na saxofon a Lucie Redlová na mandolínu. Dále se v písních objeví také Pavel Hloušek, Stanislav Hladík a Ivo Cicvárek.

Album otevírá již poměrně známá píseň *O znakoplavkách a tak*. Melodicky výrazná miniatura, která je od začátku tak nesmyslná, že potěší posluchače v každém věku. Svoji textovou hravost a absurditu stupňuje až do grandiózního závěru, kde parodizuje sama sebe. To je na začátek dobrá zpráva. Jeden z dalších záchytných bodů pro mě představuje

Bezpečné reggae

, satira o pohodlnosti a lenosti našeho národa. Tepající skladba s bravurní kytarou a pochodovým tempem. Stejnou dynamikou vyniká i mezilidská píseň o jednom špatném dni - *1440 minut vzteku*

, s tím rozdílem, že si při ní nezapochodujete, protože je v lichém rytmu. Po několika swingových náladách přichází skladba

Dětství

. Ta je narozdíl od ostatních písní zaranžována v dur-molových postupech a nutno uznat, že na desce působí osvěžujícím dojmem. Jako by připravovala půdu pro patrně nejzpevnější píseň alba - *Tři psy*. Deska plyne dál svými zákoutími slovních hříček až k finální písni jménem

To se to hraje, když to umíš

Napsal uživatel Jeroným Lešner
Pondělí, 10 Červenec 2006 04:00

Dračí

. Ta je v současnosti už přearanžována, nutno říci, že obě verze z desky i naživo jsou zdařilé.

To se to hraje ? je nečekaně novátorským titulem. Hledačství je nejvýrazněji cítit v rytmech, což má ale i své úskalí, protože konzervativní český posluchač se může cítit uprostřed pětina a sedmin ztracen.

Za zmínku stojí také celkový rozsah témat, ze kterého Honza vychází. Hned čtvrtinou písní se prolíná muzikantský svět a s jeho drobnými absurditami. Následují úvahy o mezilidských vztazích, které jsou zabaleny do galantního hávu zpívaných dialogů. Jako nové pole zájmu se objevuje hlubší sociální tematika, kdy se ve zdánlivě lehkých letních náladách řeší čím dál vážnější myšlenky. Zdá se, že navracející se význam sociálního písničkářství dosáhl i do generace, která jeho předlistopadovou generaci vědomě nepobrala.

Stálo by za úvahu, jak by deska zněla, kdyby se Honza zaměřil na klenuté melodie s jednoduchými postupy, jak předvedl třeba ve *Třech psech*, *Znakoplavkách* nebo *Dětství*. Kam by pak mohla dospout třeba textově výrazná

Krátká paměť

. Nebo co by se stalo, kdyby se hlavní zpěváci občas neskrývali za vyprávěcí šeptavý polohlas a více se opírali do dlouhých tónů. Zde vnímám prostor pro další Žamboší směřování.

Vzato kolem a kolem lze album srdečně přivítat. Je tu něco nového, kvalitního, chytrého, poctivého a nápaditého. Přeji Žambochům mnoho dalších tvůrčích sil.

Žamboši: *To se to hraje...*, Indies Records 2006, 54:31.

O znakoplavkách a tak, Sochy, Krátká paměť, Zařikávání pramene, Bezpečné reggae, Na lovu, 1440 minut vzteku, Poprvé, Co se děje v koupelně, Pravda o múzách, Dětství, Tři psi, Pochod obratlovců, Hledání loutkáře, Dračí.